

Vratislav Mlčoch

LASKÁNÍ

Vydavatelství VRAM

Vratislav Mlčoch

LASKÁNÍ

Vydavatelství VRAM

Má milovaná Dituška (pastel)

Vratislav Mlčoch

Vydavatelství VRAM

Motto

A POČÁTKU BYLA LÁSKA, ZE KTERÉ VŠE POCHÁZÍ A KTERÁ SE NADE VŠÍM KLENE, A AŽ VŠE POMINE, LÁSKA TU ZŮSTANE. ... NENÍ NIC KRÁSNĚJŠÍHO NEŽ DVA LIDÉ LEŽÍCÍ SI V NÁRUČÍ KDYŽ S NIMI LEŽÍ LÁSKA. POKUD ALE VEDLE NICH LEŽÍ ŽÁRLIVOST, LÁSKA TAM NENÍ.

(Pobádky Tisíce a jedné noci)

ANŽELSTVÍ JE PONĚKUD NEBEZPEČNOU INSTITUCÍ, VYNÁŠEJÍCÍ NA POVRCH TY NEJTEMNĚJŠÍ STRUNY KAŽDÉHO NITRA, KAŽDÉHO PÁRU, VČETNĚ LIDÍ, KTERÍ JAKO JEDNOTLIVCI OPLÝVALI MNOŽSTVÍM POZITIVNÍCH VLASTNOSTÍ.

(Martina Formanová: Skladatelka voňavého prádla)

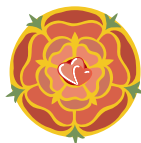

© Vratislav Mlčoch 2010

© Illustrations Vratislav Mlčoch 2010

© Vydavatelství VRAM 2010

ISBN 978-80-904416-1-3

Věnování

Mé milované Ditušce, díky které, kvůli které a pro kterou vznikla nejen tato knížka, ale díky které, kvůli které a pro kterou nyní žiji a to nejen v přeneseném slova smyslu, ale doslova. Lásko moje, děkuji Ti nejen za tuto knížku, ale za celý svůj nynější život, který se Ti počátkem tohoto roku podařilo téměř na poslední chvíli zachránit.

Knížku jsem začal psát v nemocnici, kam jsi mě dostřkala abych předčasně nezemřel smířen s osudem a Bohem a kde mi bylo po Tobě neskutečně smutno i když jsme se viděli každé odpoledne, a postupně dokončil doma při ambulantní léčbě mé nemoci.

Děkuji Ti za Tvou lásku, starostlivost a péči kterou jsi mi věnovala a stále věnuješ a také bych Ti chtěl poděkovat, lásko moje, za laskavou pozornost se kterou jsi naslouchala mému předčítání jednotlivých částí knížky a za Tvé přínosné připomínky k jejímu textu a ilustracím. I když jsem občas musel hodně přepisovat, knížce to rozhodně prospělo.

V Nitře v červenci 2010.

Východ slunce nad pohorím zázraků (akvarel a pastel)

Napsal jsem tuto knížeečku pro tebe, Dituško má milovaná,

protože jsem chtěl, abys měla památku na mne a na mou lásku, jaká byla v počátcích našeho vztahu. Nevím totiž, kolik času mi moje nemoc poskytne a zda bych byl psychicky schopen psát o lásce, kdyby vývoj mé nemoci vzal nepředpokládaný a rychlý spád. Holčičko moje, nic si tak nepřeji jako s tebou šťastně žít ještě dlouhou řadu let a mám právě teď, když to píši, plné oči slz, ale reálně nejsem pánem svého času a svojí budoucnosti. Mohu jen doufat a proto bych ti tu chtěl nechat památku na sebe a na naše láskyplné dny.

Ale nebuďme morbidní. Může dojít k mnohem méně tragickému vývoji. Během měsíců, kdy spolu žijeme, se bouřlivě vyvíjíš a svoboda, kterou jsi nedávno získala, na tebe působí jako živá voda. Nevím, kdy a kde se tvůj vývoj zastaví, a je docela možné, že ti v jistém okamžiku přestane stačit všechno to, co jsem ti schopen poskytnout, a ty si najdeš za mne náhradu. I teď mám v očích slzy ale nedá se nic dělat, tato možnost je stejně reálná jako ta předchozí. Možná ti někdy potom někdy přijde vhod připomínka našich krásných společných chvil, jak jsou zachyceny v této knížeečce.

Je tu ještě třetí možnost. Může se také docela dobře stát, že žádný z předchozích scénářů se nenaplní a my budeme spolu žít dlouhou řadu let. I pak by ti mohla přijít vhod nezpochybnitelná vzpomínka na naše první společné měsíce naplněné láskou,

nadějí a vírou. Možná se ti tato vzpomínka bude hodit, abys mi připomněla, jaký jsem býval a na co všechno jsem v průběhu let rezignoval. A bude to pádný důvod k tomu, abych se změnil k lepšímu a vrátil se k praxi našich prvních dní. A bude to tak správné, žádoucí a nutné pro naše další společná šťastná léta.

Kéž by jich, má nejmilovanější, bylo požehnaně. Kéž by naše láska nikdy nevyhasla, kéž bychom dokázali spolu stále šťastně a spokojeně žít a navzájem se respektovat. Kéž by láska, díky které vznikla tato knížka, nás provázela po všechny naše společné dny.

V Nitře v červenci 2010

První pohádka o mušličce

DÁL SE MI, LÁSKO MOJE, TAKOVÝ ZVLÁŠTNÍ SEN. NEVÍM PROČ A JAK, ALE BYL JSEM V TEMNÉ HLUBOKÉ JESKYNI A PO PÁS V ŘÍDKÉM A PÁCHNOUCÍM BAHNĚ JSEM SE POMALU BRODIL HLOUBĚJI DO TEMNOT.

Nevím, co jsem tam hledal a proč jsem tam vůbec lezl, ale něco mne táhlo dál a dál i když jsem se v té temnotě velice bál a neviděl jsem kam jdu ani kam došlapuji, protože jsem neměl žádnou lampu. Tak silné bylo to nutkání, kterému jsem podléhal. Jak jsem se tak brodil v tom řídkém bahně, znenadání jsem nohou narazil na velký tvrdý předmět. Ohnul jsem se a rukama jsem nahmatal jakousi truhlici s rukojeťmi na bocích. Instinkt mi řekl, že toto je přesně to, co jsem hledal. Uchopil jsem tu truhlici, s obtížemi ji zvedl protože byla těžká, otočil jsem se a vydal se na zpáteční cestu k malému světlému bodu v dálce, ke vchodu do jeskyně.

Cesta zpět byla ještě mnohem obtížnější, protože truhlice byla opravdu hodně těžká a špatně se nesla, já byl navíc stále po pás v bahně a musel jsem nakračovat velice opatrně, abych neupadl, nedej bože si nezlomil nohu nebo nezapadl do nějaké díry. Cestu jsem nohama doslova vyhmatával. Ale světlý bod v dálce se čím dál více zvětšoval jak jsem se k němu blížil, bahno bylo postupně stále mělčí a mělčí a já jsem se celý utahaný nakonec ocitl venku, truhlici stále v rukou.

Stál jsem na mořském pobřeží na jakémisi ostrově někde v tropickém moři – nejspíše na bájném Ostrově pokladů, kde si dávní piráti ukryvali svou kořist. S truhlicí stále v rukou jsem se dopotácel k moři a začal jsem ji pečlivě omývat v mořské vodě. Jak jsem ji postupně zbavoval ulpěného bahna, objevovala se mi před očima nádherná truhlice ze vzácného cizokrajného dřeva, tak krásného a cizokrajného, že jsem vůbec netušil jak se nazývá. Truhlice byla zdobena a chráněna umným kováním a opatřena bytelným zámkem.

S jistými obtížemi se mi podařilo odemknout zámek a truhlici otevřít. Když jsem ji otevřel, zatajil se mi dech. Byla po okraj naplněná drahocennými předměty a klenoty, drahokamy a velkými zlatými mincemi. Pomalu jsem se probíral těmi poklady, bral je do rukou a pozorně prohlížel. Bylo mi jasné, že jsem objevil poklad nesmírné ceny, že jsem z té temnoty a z toho odporného bahna vynesl něco, co dokáže změnit celý můj život, co navždy ovlivní můj osud. Když jsem nahoře mezi těmi drahocennostmi objevil i královský diadém, celý ze zlata a posázený drahokamy nesmírné ceny, věděl jsem s jistotou, že ten poklad jsi ty sama.

Postupně jsem se propracovával ke dnu truhlice. Další a další drahocenné předměty jsem bral do rukou a s velikou úctou a něhou je kladl do písku vedle truhlice. Doslova jsem se s nimi mazlil, kochal jsem se jejich krásou, umem, se kterým byly zhotoveny, a nádherou, kterou se honosily. Nakonec jsem se dostal až na samé dno. Mezi zlatými mincemi a drahokamy, které jsem v truhlici ponechával, tam ležela nevelká zlatá mušle, celá posázená drobnými rubíny a zdobená překrásnými rytinami, na kterých byly výjevy z milostného života antických bohů. Z její krásy mne přecházel zrak.

Mušličku jsem vyňal a nábožně si ji začal prohlížet. Hladil jsem ji, prsty jemně přejížděl po rytinách a rubínech, otáčel ji v rukou, voněl k ní a líbal ji, tak mne její nádhera uchvacovala. Jemně jsem přejížděl po jejím okraji, kde se otvírala, až jsem narazil na drobnou západku, která ji držela uzavřenou. Západka snadno povolila a mušlička se mi v rukou rozevřela. Jen jsem okouzlením vydechl. Uvnitř byla vyložena malými perličkami, jednou těsně vedle druhé, takže přímo sváděla k tomu, aby moje prsty jemně vklouzly dovnitř a polaskaly se s hladkostí a jemností těch perliček.

Mé prsty něžně klouzaly po perličkách a já jsem žasl. Perličky byly tak uloženy, že se pod mými prsty otáčely a přitom vydávaly jemné tóny, znějící mým uším jako rajska hudba. Pozvedl jsem mušličku až ke své tváři, abych lépe slyšel, a pokračoval v jemném laskání perliček. Hudba mne uchvacovala, nemohl jsem se jí nabažít. Zavřel jsem oči a zcela jsem se soustředil na svůj sluch a hmat. Zahy jsem se znal, že hudba se mění nejen podle tlaku a hbitosti mých prstů, ale že se její tóny mění i podle místa, kde se moje prsty pohybují.

Učil jsem se rychle a brzy jsem dokázal svými prsty vyhloudit v mušličce hotový symfonický koncert. Zaujalo mne to tak, že jsem přestal vnímat míjející čas. Seděl jsem na břehu jemně šumícího moře a naslouchal tónům znějícím z mušličky. Mé laskání perliček mělo nevídaný efekt. Jak jsem stále tu jemně, tu drsněji přejížděl vnitřkem mušličky a pronikal hlouběji a hlouběji, hudba postupně stále sílila a jakoby se přidávaly další nástroje symfonického orchestru. Nejprve to byly jen housle a flétny, nyní už zněly všechny smyčce a dechy včetně kontrabasů a tub.

Jak hudba sílila, tak se mušlička v mých rukou začínala chvět. Držel jsem ji jemně ale pevně aby mi nevyklouzla a neupadla do písku. Tóny hudby i chvění pod mými dotyky stále sílily až najednou u mého ucha zazněly hotové údery tympánů a chvění přerostlo v divoké otřesy. Na chvíli jsem se zarazil, ale vzápětí jsem pokračoval v laskání. Tympány se rozezněly plnou silou a otřesy přešly v prudké šhubání. Orchester v mušliče hrál forte fortissimo, tympány mi bubnovaly do uší, až mne sluch přecházel, a šhubání bylo tak silné, že mi mušlička několikrát málem vyklouzla z dlaně.

Ale fortissimo netrvalo dlouho zrovna jako šhubání. Orchester se najednou ztišil, mušlička se už jen zachvívala a moje prsty zněžněly. Perličky jsem už jen něžně laskal, dokud její tóny úplně neztichly a mušlička nespočívala v mé dlani nehybně. Přestal jsem s laskáním a otevřel oči. Zapadající slunce mi svítilo rovnou do očí ale pranic mi to nevadilo. Seděl jsem na břehu moře ještě hodnou chvíli s mušličkou v dlani, neschopen myšlenky ani pohybu. Jen jsem se jemně usmíval. Po chvíli jsem mušličku zvedl k ústům, celou ji něžně zulíbal jak zevnitř tak zevně až mi jemňounce znovu na chvilku zahrála svou rajskou melodií, pak jsem ji jemně zavřel, zajistil západkou a uložil zpět do truhlice. Postupně jsem k ní pečlivě uložil i ostatní drahocennosti. Truhlici jsem uzavřel, zvedl ze země a vydal jsem se s ní ke své lodi. Nesl jsem ji tiše a pokorně, ale byl jsem plný nádherných pocitů. V rukou jsem měl poklad nesmírné ceny, nepopsatelné nádhery. Cítil jsem se jako král.

A to vše díky tobě, lásko moje překrásná, nesmírná, věčná. Od této chvíle tě nadevše miluji, od této chvíle jsem jen a jen tvůj. Navždy.

Miluji tuto květinu (akvarel a pastel)

Děkuji ti, lásko moje,

že jsi vstoupila do mého života, že jsi mu dala nový směr, novou náplň, nový smysl. Děkuji ti, že jsi ve chvílích mé rezignace a odevzdání se osudu několika velmi prostými slovy mne přiměla vzbudit se a začít znovu bojovat, začít znovu žít. Bylo to právě věc. Nebýt tebe, byl bych dnes buďto mrtev nebo tak blízko smrti, že bych rozhodně nemohl psát tyto řádky. Jen díky tobě vznikla tato knížka a je proto určena tobě a věnovaná tobě.

Bylo mi šedesát let a měl jsem za sebou bohatý a pohnutý život, nebyl jsem podle běžných měřítek úspěšný muž a věděl jsem, že jsem nemocen i když jsem se bránil nechat si přesně diagnostikovat své potíže. Chtěl jsem si ještě užít pár bohatých a plných let, než mne ruka osudu dohoní a donutí mne udělat, co bude nevyhnutelné. S trochou nadsázky by se to dalo označit jako tanec nad propastí. Setkali jsme se na kulturistické soutěži, kde jsem já byl nejstarší kulturista a ty nejstarší fitnesska. Od úplně prvního okamžiku mezi námi přeskočila jiskra, já jsem s tebou udělal rozhovor pro noviny, které jsem vydával, a pro internetové stránky naší kulturistické organizace a zjistil jsem, že jsi nejen velmi krásná žena, ale také velmi inteligentní a úspěšná manažerka. To mi velice imponovalo, tím sis mne získala více než svým půvabem. Nemohu psát, co jsi o mně zjistila ty, ale udělala jsi při fotografování na mne takový kukuč, že já jsem byl od toho okamžiku úplně ztracen.

Strávili jsme spolu krásný večer ve společnosti přátel a rozloučili jsme se jako přátelé, i když já jsem toužil po něčem hlubším. Ale na to byl ještě čas. Pak jsme žili od sebe dosti vzdáleni a

jen jsme si psali máily a esemesky. Bylo to krásné a já tehdy začal psát svou první knížku „Panáček“, která ale tehdy ještě knížkou nebyla ani v mých nejdůležitějších představitelích, jen jsem si tak brál se slovy a příběhy pro tvé pobavení a rozptýlení. Naše soukromé i společné záležitosti se vyvíjely dosti komplikovaným způsobem, ale vlastně všechny ty komplikace, i když někdy dosti vážné, způsobovaly, že jsme se sobě víc a víc přibližovali až jsme se nakonec setkali a stali se milenci. Už ta první společná noc byla pro mne neuvěřitelný zážitek, něco, co jsem dosud nikdy nezažil, něco, na co jsem nedokázal už nikdy zapomenout.

A naše záležitosti se dál a dál komplikovaly a ty komplikace nás víc a víc sbližovaly až jsem nakonec žil v utajení ve tvém městě a spolu jsme trávili chvíle naplněné krásnou a bohatou láskou pokaždé, kdy se ti podařilo se na několik hodin uvolnit ze svého nevydařeného manželství. Ale záležitosti se komplikovaly víc a víc, až ses nakonec rozvedla a my jsme mohli začít žít spolu na sto procent. Ale ani teď nebyl konec komplikacím, protože právě v tuto chvíli se má nemoc, kterou jsem dosud více méně úspěšně ignoroval, dostala do takového stádia, že už jsem ji musel začít nějak řešit.

Moje původní představa a můj návrh byl, že nic řešit nebudu a že si ještě užijeme těch pár měsíců, které mi podle všeho zbývají, a já pak někde v ústraní tiše zemřu. Nečekal jsem, že ti na mně bude natolik záležet, že přijmeš všechna omezení nevyhnutelně spojená s léčbou mé nemoci, omezení, která by degradovala náš milostný život na pouhé mazlení. A byl jsem velice překvapen když jsem zjistil, že ti na mé osobě záleží natolik, že tato omezení vůbec nebereš vážně, že pro tebe nic podstatného neznamenaají. Ohromilo mne to natolik, že jsem se podrobil

všem vyšetřením a procedurám, které jsem dosud tvrdohlavě odmítal, a že jsem se rozhodl podřídit se tvému přání.

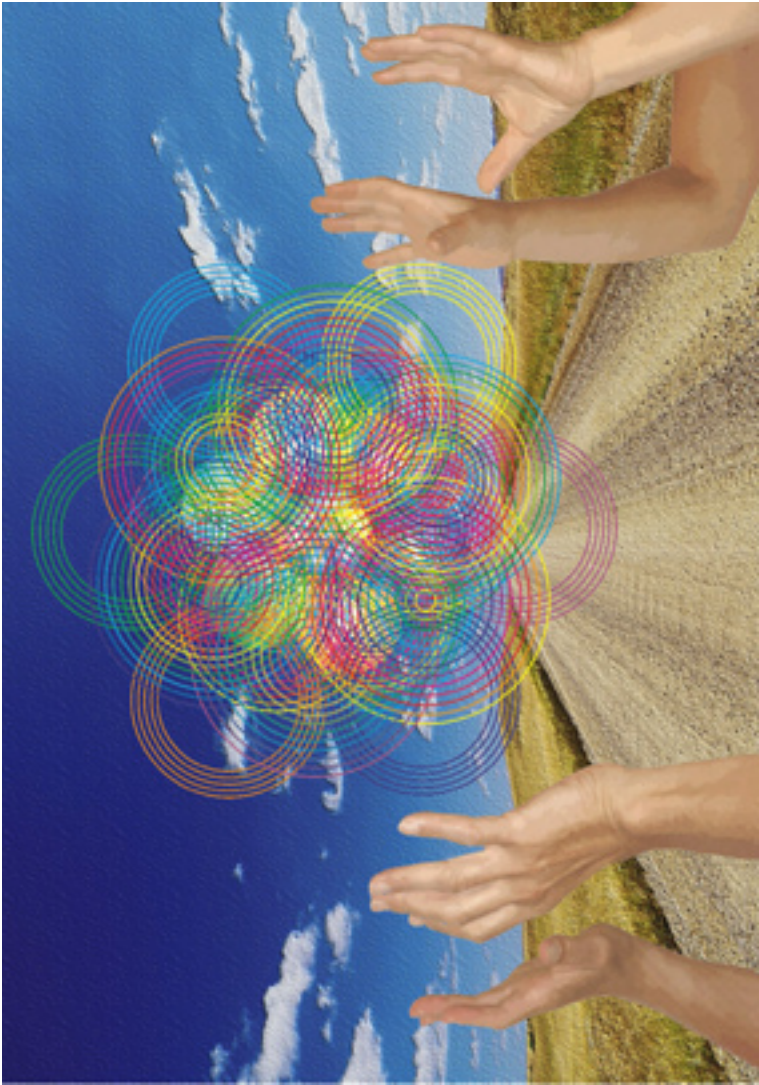
Jak se ukázalo, bylo to rozhodnutí správné, a přes další a další komplikace, které nás stále nemíjejí, se náš společný život rozvíjí a košatí tak krásně, že já si neuvědomuji svou chorobu a ty žertem tvrdíš, že mi nic není a že nebyt doktorů byl bych úplně zdrav. Měla jsi pravdu i v další věci. Jak se ukázalo, to „pouhé“ mazlení obohacuje tvůj a dokonce i můj život mnohem víc než vše, co jsme si užívali předtím. Díky němu prožíváme tak dokonalou intimitu a důvěru naší lásky, jakou jsme předtím nikdy nezazili. Je nám oběma neskutečně krásně. A já jsem objevil ještě další věc. Díky tomu, že už nedokáži lásku brát, naučil jsem se ji dávat. A zjistil jsem, že dávání přináší mnohem větší uspokojení než lze získat braním, že dáváním se obohacuji mnohem více než braním, že dávání ze mne udělalo naprosto jiného, mnohem lepšího člověka.

Nevím, kolik času mi má choroba dopřeje než mne podruhé a definitivně dohoní, ale jedno mohu říci už dnes s úplnou jistotou: Ať s tebou nakonec prožiji jen pár měsíců nebo dlouhou řadu let, bude to stát za to a stálo to za to už teď. Děkuji ti, lásko moje, za každý společný okamžik, za každou vteřinu našeho společného života, ať už byla naplněna čímkoliv. Všechno to bylo krásné a všechno mělo svůj smysl.

Děkuji ti za tvou moudrost, za tvou velkomyslnost, za tvou láskyplnost. Za to za všechno ti děkuji a jsem ti za to všechno hluboce vděčen, má milovaná. Děkuji ti z celého srdce!

Míč lásky (počítačová grafika)

Druhá pohádka o noční košili

TENTO SEN BYL MIMOŘÁDNĚ ŽIVÝ, MÁ NEJDRAŽŠÍ. BYL JSEM V JAKÉSI ORIENTÁLNÍ ZEMI A V MÍSTNÍM BAZARU JSEM PROCHÁZEL OBCHODY A STÁNKY S LÁTKAMI. BYL JSEM ZNALEC, FAJNŠMEKR, A HLEDAL JSEM PRO SEBE NĚCO ZCELA MIMOŘÁDNÉHO.

Byl jsem bohatý muž s prakticky neomezenými finančními prostředky a vypadal jsem na to. Obchodníci si mne předcházeli a nabízeli mi jen ty nejlepší látky. Ale já jsem se jen tak s něčím nespokojil. Až v jednom z těch luxusních obchodů mne prodavač, bělovousý muž v turbanu, s mnoha úklonami zavedl do oddělené místnosti a tam mi ukázal látku, jakou jsem ještě nikdy nikde neviděl. Látku, o jaké jsem dosud ani nesnil.

Vypadala jako hedvábí ale hedvábí to nebylo, ta látka byla mnohem jemnější, hladší. Byla tkaná z vláken temně zlaté barvy a byly do ní barevnými vlákny vetkané obrazy cizokrajných květin nádherných barev, často orchidejí, které se proplétaly v bohatých ornamentech, a na nich seděli nebo kolem nich vířili pestrobarevní kolibříci. Vše bylo provedeno s mimořádným vkusem, velice jemně a spíše jen v náznacích, nikoliv kýčovitě. Když jsem tu látku pohlídal, tak

